

PÁ 5. října – Podněty k zamyšlení

V knize *Na úsvitu dějin* si přečti kapitoly „Na úsvitu dějin“ a „Abraham“.

Původní Boží záměr při stvoření lidstva dokládá i ustanovení rodiny (Gn 2,21–24) a soboty. Ježíš jasně řekl (Mk 2,27.28), že sobota byla určena všem lidem. Její univerzální platnost je poznat ze zprávy o stvoření. Bůh neoddělal sedmý den až v souvislosti s vyvoláním Izraele za lid smlouvy, ale ještě před objevením se hříchu na zemi. Kdyby sobotu zachovávali všichni lidé, mohla by se stát mocnou sjednocující silou. Sobota jako den Božího odpočinku měla potomkům Adama a Evy připomínat spojení s Bohem i vzájemné spojení mezi lidmi. „Sobota i rodina byly ustanoveny v Edenu a nerozlučně je spojuje Boží záměr. Více než v jakýkoliv jiný den můžeme právě v sobotu žít život podobný životu v ráji. Božím plánem pro členy rodiny bylo, aby prožívali jednotu v práci i ve studiu, v bohoslužbě i v odpočinku. Otec měl být knězem rodiny a společně s matkou měli být učitelé a společníky svých dětí.“ (CG 535)

Otázky k rozhovoru

1. *Jakým způsobem nám záznam stvoření ženy z Adamova boku ukazuje na blízké a důvěrné pouto, které má existovat mezi manželem a manželkou? Proč Bůh v celém Písmu používá obraz vztahu muže a ženy jako příklad blízkosti, kterou chce mít se svým lidem?*

2. *Příběh o babylonské věži ukazuje, že etnické a jazykové rozdělení nebylo původním Božím záměrem pro lidstvo. Jak můžeme dnes toto rozdělení překonat? Jak může církev žít v jednotě a harmonii, přestože se v ní nacházejí lidé z různých národů a jazykových skupin?*

3. *Uvažujte společně o otázce na čtvrtek. Jaké paralely jste našli mezi povoláním starověkého Izraele a povoláním adventistů sedmého dne? Co se z toho můžeme naučit? Jak nám to může pomoci být věrnými v poslání, ke kterému nás Kristus povolal?*

✧ **Texty na tento týden** – Gn 1:26.27; 1J 4:7.8.16; Gn 3:16–19; Gn 11:1–9; Ga 3:29; Dt 7:6–11

✧ **Základní verš**

„*Vyvedl ho ven a pravil: ‚Pohled’ na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat. ‘ A dodal: ‚Tak tomu bude s tvým potomstvem. ‘ Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost.‘ (Gn 15:5.6)*

Příběh Božího lidu začíná stvořením člověka a jeho tragickým pádem do hříchu. Každá snaha porozumět podstatě jednoty v církvi musí začít pochopením původního Božího záměru při stvoření a potřebou obnovy po pádu člověka.

První kapitoly Bible odhalují Boží záměr, aby lidstvo bylo jednou velkou rodinou. Naneštěstí tuto jednotu záhy ukončila tragédie hříchu. Z hříchu vyrůstají kořeny nejednoty a sporů jako smutné důsledky neposlušnosti. Příznaky tohoto rozdělení můžeme pozorovat u Adama a Evy již v prvním rozhovoru s Bohem poté, co jedli ze zakázaného stromu (Gn 3,12). A tak mezi důležitými cíli, které sleduje plán spasení, je i obnova původní jednoty.

Abraham, otec Božího lidu, se stal klíčovou osobou v Božím plánu spasení. V Písmu je nám představen jako příklad člověka, který byl „ospravedlněn z víry“ (Ř 4,1–5). Jde přesně o ten typ víry, která sjednocuje Boží lid navzájem a také se samotným Hospodinem. Bůh jedná prostřednictvím lidí, aby obnovil jednotu a aby představil svou vůli ztracenému lidstvu.

✧ **Týden ve zkratce:**

- **Láska jako základ jednoty**
- **První následky hříchu**
- **Narůstání nesouladu**
- **Abraham – otec Božího lidu**
- **Boží vyvolený lid**
- **Podněty k zamyšlení**

NE 30. září – **Láska jako základ jednoty**

Gn 1:26.27 „²⁶I řekl Bůh: „*Učiníme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.‘*“ ²⁷Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.“

1J 4:7.8 „⁷Milování, milujeme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. ⁸Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.“

Gn 1:31 „Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. Byl večer a bylo jitro, den šestý.“

1J 4:16 „*Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.‘*“

PO 1. října – **První následky hříchu**

Gn 3:16-19 „¹⁶Ženě řekl: „*Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení, budeš dychtit po svém muži, ale on nad tebou bude vládnout.‘*“ ¹⁷Adamovi řekl: „*Uposlechl jsi hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst. Kvůli tobě nechť je země prokleta; po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení. ¹⁸Vydá ti jenom trní a hloží a budeš jíst polní byliny. ¹⁹V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátiš.‘*“

Gn 3:12.13 „¹²Člověk odpověděl: „*Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.‘*“ ¹³Proto řekl Hospodin Bůh ženě: „*Cos to učinila?‘*“ Žena odpověděla: „*Had mě podvedl a já jsem jedla.‘*“

Gn 4:1-15 „¹I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla a porodila Kaina. Tu řekla: „*Získala jsem muže, a tím Hospodina.‘*“ ²Dále porodila jeho bratra Ábela. Ábel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal zemědělcem.

³Po jisté době přinesl Kain Hospodinu obětní dar z plodin země. ⁴Také Ábel přinesl oběť ze svých prvorozených ovcí a z jejich tuku. I shlédl Hospodin na Ábela a na jeho obětní dar, ⁵na Kaina však a na jeho obětní dar neshlédl. Proto Kain vzplanul velikým hněvem a zesinal v tváři. ⁶I řekl Hospodin Kainovi: „Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinatou tvář? ⁷Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro? Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtit; ty však máš nad ním vládnout.“ ⁸I promluvil Kain ke svému bratru Ábelovi... Když byli na poli, povstal Kain proti svému bratru Ábelovi a zabil jej. ⁹Hospodin řekl Kainovi: „Kde je tvůj bratr Ábel?“ Odvětil: „Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ ¹⁰Hospodin pravil: „Cos to učinil! Slyš, prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země. ¹¹Nyní budeš proklet a odvržen od země, která rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. ¹²Budeš-li obdělávat půdu, už ti nedá svou sílu. Budeš na zemi psancem a štvancem.“ ¹³Kain Hospodinu odvětil: „Můj zločin je větší, než je možno odčinit. ¹⁴Hle, vypudil jsi mě dnes ze země. Budu se muset skrývat před tvou tvář. Stal jsem se na zemi psancem a štvancem. Každý, kdo mě najde, bude mě moci zabít.“ ¹⁵Ale Hospodin řekl: „Nikoli, kdo by Kaina zabil, bude postižen sedmehrát násobnou pomstou.“ A Hospodin poznamenal Kaina znamením, aby jej nikdo, kdo ho najde, nezabil.

Gn 9:12-17 „¹²Dále Bůh řekl: „Toto je znamení smlouvy, jež kladu mezi sebe a vás i každého živého tvora, který je s vámi, pro pokolení všech věků: ¹³Položil jsem na oblak svou duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí. ¹⁴Kdykoli zahalím zemi oblakem a na oblaku se ukáže duha, ¹⁵rozpomenu se na svou smlouvu mezi mnou a vámi i veškerým živým tvorstvem, a vody již nikdy nezpůsobí potupu ke zkáze všeho tvorstva. ¹⁶Ukáže-li se na oblaku duha, pohlédnu na ni a rozpomenu se na věčnou smlouvu mezi Bohem a veškerým živým tvorstvem, které je na zemi.“ ¹⁷Řekl pak Bůh Noemu: „Toto je znamení smlouvy, kterou jsem ustavil mezi sebou a veškerým tvorstvem, které je na zemi.““

Iz 54:7-10 „⁷„Na maličký okamžik jsem tě opustil, avšak shromáždím tě v převelikém slítování. ⁸V návalu rozlícení skryl jsem před tebou na okamžik svoji tvář, avšak ve věčném milosrdenství jsem se nad tebou slítoval, praví Hospodin, tvůj vykupitel.“ ⁹„Je to pro mě jako za dnů Noeho, kdy jsem se přísahou zavázal, že už nikdy vody Noeho zemi nezatopí. Právě tak jsem se přisezně odřekl rozlícení i pohružek vůči tobě. ¹⁰I kdyby ustoupily hory a pohnuly se pahorky, moje milosrdenství od tebe neodstoupí a smlouva mého pokoje se nepohne, praví Hospodin, tvůj slítovník.““

ÚT 2. října – Narůstání nesouladu

Gn 11:1-9 „¹Celá země byla jednotná v řeči i v činech. ²Když táhli na východ, našli v zemi Šineáru pláň a usadili se tam. ³Tu si řekli vespolek: „Nuže, nadělejme cihel a důkladně je vypalme.“ Cihly měli místo kamene a asphalt místo hlíny. ⁴Nato řekli: „Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“ ⁵I sestoupil Hospodin, aby zhlédl město i věž, které synové lidští budovali. ⁶Hospodin totiž řekl: „Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A toto je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. ⁷Nuže, sestoupíme a zmateme jim tam řeč, aby si navzájem nerozuměli.“ ⁸I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města. ⁹Proto se jeho jméno nazývá Babel (to je Zmatek), že tam Hospodin zmátl řeč veškeré země a lid rozehnal po celé zemi.“

ST 3. října – Abraham – otec Božího lidu

Ga 3:29 „Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil.“

Gn 12:3 „Požehnám těm, kdo žehnají tobě, proklejí ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.“

Gn 18:18 „Abraham se jistě stane velikým a zdatným národem a budou v něm požehnány všechny pronárody země.“

Žd 11:8-19 „Abraham věřil, a proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde. ⁹Věřil, a proto žil v zemi zaslíbené jako cizinec, bydlel ve stanech s Izákem a Jákobem, pro které platilo totéž zaslíbení, ¹⁰a upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh. ¹¹Také Sára věřila, a proto přijala od Boha moc, aby se stala matkou, ačkoli už překročila svůj čas; pevně věřila tomu, kdo jí dal zaslíbení. ¹²Tak z jednoho muže, a to už starce, vzešlo tolik potomků, jako bezpočtu je hvězd na nebi a jako je písku na mořském břehu. ¹³Ve víře zemřeli ti všichni, i když se splnění slibů nedožili, nýbrž jen dálky je zahlédli a pozdravili, vyznávající, že jsou na zemi jen cizinci a přistěhovalci. ¹⁴Tím dávají najevo, že po pravé vlasti teprve touží. ¹⁵Kdyby měli na mysli zemi, z níž vykročili, měli možnost se tam vrátit. ¹⁶Ale oni toužili po lepší vlasti, po vlastní nebeské. Proto sám Bůh se nestydí nazývat se jejich Bohem. Vždyť jim připravil své město. ¹⁷Abraham věřil, a proto šel obětovat Izáka, když byl podroben zkoušce. Svého jediného syna byl hotov obětovat, ačkoli se mu dostalo zaslíbení a bylo mu řečeno:

¹⁸„Z Izáka bude pocházet tvé potomstvo.“ ¹⁹Počítal s tím, že Bůh je mocen vzkřísit i mrtvé. Proto dostal Izáka zpět jako předobraz budoucího vzkříšení.

Ř 4:1-3 „Co tedy fekneme o Abrahamovi, našem tělesném praotci? Čeho dosáhl? ²Kdyby Abraham dosáhl spravedlnosti svými skutky, měl by se čím chlubit – ale ne před Bohem! ³Co říká Písmo? „Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.““

Gn 22:1-19 „¹Po těch událostech chtěl Bůh Abrahama vyzkoušet. Řekl mu: „Abrahame!“ Ten odvětil: „Tu jsem.“ ²A Bůh řekl: „Veźmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do země Mórija a tam ho obětuj jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím!“ ³Za časného jitra osedlal tedy Abraham osla, vzal s sebou dva své služebníky a svého syna Izáka, našťípál dříví k zápalné oběti a vydal se k místu, o němž mu Bůh pověděl. ⁴Když se Abraham třetího dne rozhlédl a spatřil v dálce to místo, ⁵řekl služebníkům: „Počkejte tu s oslem, já s chlapcem půjdeme dále, vzdáme počtu Bohu a pak se k vám vrátíme.“ ⁶Abraham vzal dříví k oběti zápalné a vložil je na svého syna Izáka; sám vzal oheň a obětní nůž. A šli oba pospolu. ⁷Tu Izák svého otce Abrahama oslovil: „Otče!“ Ten odvětil: „Copak, můj synu?“ Izák se otázal: „Hle, oheň a dříví je zde. Kde však je beránek k zápalné oběti?“ ⁸Nato Abraham řekl: „Můj synu, Bůh sám si vyhlédne beránka k oběti zápalné.“ A šli oba spolu dál. ⁹Když přišli na místo, o němž mu Bůh pověděl, vybudoval tam Abraham oltář, narovnal dříví, svázal svého syna Izáka do kozelce a položil ho na oltář, nahoru na dříví. ¹⁰I vztáhl Abraham ruku po obětním noži, aby svého syna zabil jako obětního beránka. ¹¹Vtom na něho z nebe volá Hospodinův posel: „Abrahame, Abrahame!“ Ten odvětil: „Tu jsem.“ ¹²A posel řekl: „Nevztahuj na chlapce ruku, nic mu nedělej! Právě teď jsem poznal, že jsi bohobojný, neboť jsi mi neodepřel svého jediného syna.“ ¹³Abraham se rozhlédl a vidí, že vzađu je beran, který uvízl svými rohy v houšti. Šel tedy, vzal berana a obětoval jej v zápalnou oběť místo svého syna. ¹⁴Tomu místu dal Abraham jméno „Hospodin vidí“. Dosud se tu říká: „Na hoře Hospodinově se uvidí.“ ¹⁵Hospodinův posel zavolal pak z nebe na Abrahama podruhé: ¹⁶„Přisáhl jsem při sobě, je výrok Hospodinův, protože jsi to učinil a neodepřel jsi mi svého jediného syna, ¹⁷jistotě ti požehnám a tvé potomstvo jistotně rozmnožím jako nebeské hvězdy a jako písek na mořském břehu. Tvé potomstvo obdrží bránu svých nepřátel ¹⁸a ve tvém potomku dojdou požehnání všechny pronárody země, protože jsi uposlechl mého hlasu.“ ¹⁹Abraham se pak vrátil k služebníkům. Vydali se spolu na cestu do Beer-šeby, neboť tam Abraham sídlil.“

2Pa 20:7 „Což jsi to nebyl ty, náš Bože, jenž jsi vyhnal obyvatele této země před Izraelem, svým lidem? Dal jsi ji navěky potomkům Abrahamu, svého přítele.“

Iz 41:8 „A ty, Izraeli, služebníku můj, Jákobe, tebe jsem vyvolil, potomku Abrahamu, mého přítele.“

ČT 4. října – Boží vyvolený lid

Dt 7:6-8 „⁶Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím. ⁷Nikoli proto, že byste byli početnější než kterýkoli jiný lid, přilnul k vám Hospodin a vyvolil vás. Vás je přece méně než kteréhokoli lidu. ⁸Ale protože vás Hospodin miluje a zachovává přísahu, kterou se zavázal vašim otcům, vyvedl vás Hospodin pevnou rukou a vykoupil tě z domu otroctví, z rukou faraóna, krále egyptského.“

Dt 7:9-11 „⁹Poznej tedy, že Hospodin, tvůj Bůh, je Bůh, Bůh věrný, zachovávající smlouvu a milosrdenství do tisících pokolení těm, kteří ho milují a dbají na jeho přikázání. ¹⁰Avšak tomu, kdo ho nenávidí, odplácí přímo a uvrhne ho do záhuby. Nebude odkládat; tomu, kdo ho nenávidí, odplatí přímo. ¹¹Proto bedlivě dbej na přikázání, nařízení a práva, která ti dnes přikazují dodržovat.“

Ž 67:3 „Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása!“

1K 1:26-31 „²⁶Pohleďte, bratří, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených; ²⁷ale co je světa bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; ²⁸neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano, vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic – ²⁹aby se tak žádný člověk nemohl chloubat před Bohem. ³⁰Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením, ³¹jak je psáno: „Kdo se chlubit, ať se chlubit v Pánu.““